

JISKRY VÁLKY



**GARETH L.
POWELL**



TRIFID

Gareth L. Powell

Jiskry války

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Embers of War

Copyright © 2018 by Gareth L. Powell

Všechna práva vyhrazena

Translation © Zdeněk Uherčík, 2018

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2019

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2019

ISBN 978-80-7553-700-3

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

GARETH L. POWELL

JISKRY VÁLKY

GARETH L. POWELL

JISKRY VÁLKY



Stanislav Juhaňák – TRITON

Pro Edith a Rosie

„Krev byla jejím zhmotněným znakem a pečetí.“

Edgar Allan Poe
„Maska rudé smrti“

Prolog

Pelapatarn

Další loď ve formaci zasáhla sprška antihmotových hlavíc velikosti špendlíku a vymazala ji z prostoru. Kapitánka Annelida Dealová, která vše sledovala z taktické místnosti na palubě svého Scimitaru *Spravedlivý hněv*, bohapustě zaklela. Posádky lodí Vnějších bojovaly mnohem urputněji, než předpokládala. Za každou cenu chtěly ochránit předsunuté velitelské stanoviště na planetě pod nimi. Kdyby se dokázala dostat přes ně a lokalizovat bunkr, v němž probíhá jednání, stačilo by na něj svrhnout přiměřeně velikou hlavici, a bylo by po válce. Jednou ranou by tak splnila rozkazy, které jí nařizovaly zničit velitelskou strukturu nepřítele, a způsobit tak zmatek mezi bojovými jednotkami.

Podle informací rozvědky to vypadalo na snadnou operaci typu udeř a uteč. Vnější zde měli minimum lodí, aby nepřilákali zbytečnou pozornost. Teoreticky by se jich měla bez potíží zbavit. Ale tihle parchanti bojovali mnohem divočeji, než by kdokoli – a možná i oni sami – čekal. Síly Konglomerátu už ztratily dvě fregaty a jeden lehký křižník. Dlouhá stopa špinavého dýmu ukazovala, kudy se křižník řítí atmosférou, kde z něho odlétaly kusy pláště a jiskry, dokud se nerozpadl nad noční stranou Pelapatarnu a jeho trosky nedopadly na hladinu rozlehlého oceánu.

Lodí se rozezněla siréna. Blížila se další torpéda.

Kapitánka Dealová sevřela hranu taktického displeje. Kolem ní se vznášely hologramy vážných a neklidných tváří jejích poručíků. Čekali, co udělá.

„Přes ně nic nepronikne,“ řekl jeden z nich a ona věděla, že má pravdu. Mezi planetou a jejími loděmi se nacházela většina lodí flotily Vnějších. Jakoukoli střelu by zachytily a zničily dřív, než by se dostala do atmosféry. Mohla jen doufat, že se jí podaří blokádu prorazit. Ale to by trvalo dlouho a stálo by to mnoho životů. Její Scimitary byly rychlejší a modernější než křižníky Vnějších, ale nepřítel byl zády ke zdi. Než by

se dostala na dostřel k planetě – pokud vůbec –, stačili by velitelé Vnějších opustit jednání. Pokud chce válku ukončit, musí udeřit okamžitě.

Navázala spojení s velitelstvím flotily a dozvěděla se, že z Chladného Toru se blíží letka čtyř lodí třídy Dravec. Jako posily nedokázaly do bitvy významně zasáhnout, ale velení s nimi mělo jiné úmysly.

A chtělo po ní, aby vydala rozkaz.

„Dejte mi *Adalwolfa*,“ řekla spojovacímu důstojníkovi.

„Rozkaz!“

Hlavní displej potemněl a objevil se hologram velitele *Adalwolfa*. Kapitán Valerij Jaša Barcov měl ulízané vlasy a hustý, ježatý plnovous. Seděl ve velitelském křesle a do zdířek v týle hlavy měl napojený svazek tenkých optických datových kabelů.

„*Dobryj deň*, kapitánko,“ řekl a hladově se zašklebil. Zjevně se těšil na nadcházející střet. „Hned jsme u vás.“

Dealová zavrtěla hlavou. „Ne, kapitáne. Mám pro vás jiný úkol.“

Povytláhl obočí. „Stačí říct.“

Dealová se opřela celou vahou a naklonila se nad stůl. „Máte rozkaz skočit za flotilu Vnějších. Neútočte. Vaším cílem je planeta.“

Barcov se přestal tvářit tázavě a zamračil se. „Neznáme místo jednání. Než prohledáme džungli, máme na krku lodě Vnějších.“

„Proto chci, abyste přeskočili pátrání.“

Jeho zmatek ještě vzrostl. „Ale co máme bombardovat?“

Dealová polkla. Cítila, jak jí srdce bije stále rychleji. „Všechno.“

Barcov několikrát otevřel a zase zavřel ústa. Nakonec řekl: „Chcete, abych zničil inteligentní džungli na Pelapatarnu?“

Dealová cítila, jak jí po čele stéká pot. „Dostali jsme rozkaz vyhladit ji i s kořeny,“ odpověděla.

Starý válečný harcovník chvíli vypadal zaraženě. Pak obrovským chřípím nasál vzduch a napřímil se.

„Stane se.“



Kapitánka Dealová sledovala zkázu z můstku svého Scimitaru. Chtěla vidět následky svého rozkazu na vlastní oči, ne prostřednictvím počítačové grafiky. Věděla, že dole jsou vojáci obou stran, stejně jako několik tisíc civilistů. Ale říkala si, že jejich oběť nebude marná. Byla si jistá, že velení má pravdu a rychlý a rozhodný konec nepřátelství v budoucnu zachrání mnohem víc životů, než jich v ohnivě smršti skončí.

Když se nad jediným superkontinentem planety zvedl první hřib, ucítla lehkost kolem žaludku, jako kdyby na okamžik přestala pracovat přitažlivost. Na můstku ustala veškerá činnost. Dokonce i flotila Vnějších přerušila palbu.

S hlubokým řevem se čtyři Dravci ve tvaru kulky řítili atmosférou a zbavovali se svého ničivého nákladu. Bok po boku rozsévali oheň a smrt v okruhu pěti set kilometrů. Jaderné exploze po sobě zanechávaly krátery a zapalovaly miliony čtverečních kilometrů vegetace. Výbuchy antihmoty se zakusovaly do samotné struktury planety a vymršťovaly obrovské masy zeminy a hornin. Na jiné cíle přšela drobnější munice a vybírala si všechno, co chodilo, plazilo se nebo létalo.

Stačil jeden přelet.

Objeví se odnikud a skočí pryč dřív, než se nějaká loď z nepřátelské flotily stačila otočit a napadnout je. Za loděmi zůstala v plamenech miliard let stará biosféra a atmosféra plná popela a radioaktivního prachu.

Ohně hořely šest týdnů.

Válka skončila během jednoho.



PRVNÍ ČÁST

O TŘI ROKY POZDĚJI

„Jako tento hrůzostrašný oceán obklopuje zelenající se pevninu,
tak leží kdesi v duši lidské jeden osamělý ostrov Tahiti,
plný míru a radosti, ale obklopený všemi hrůzami života
zpola neznámého.“

Herman Melville, Bílá velryba

Sal Konstanzová

„Slyším klepání.“ Alva Clayová se v podřepu zhoupla na paty a stáhla si svářečské brýle na oči. „Řekla bych, že nejmní dva lidi.“

Zapálila hořák a já odvrátila hlavu.

„Hej, Georgi,“ zavolala jsem, „našli jsme další. Pojdte sem.“

George Walker, snadno rozpoznatelný v jasně oranžové záchranářské kombinéze, vzhlédl od pacienta na nosítkách, kterého ošetřoval poblíž zádi stále ještě plujícího vraku.

„Ano, kapitánko.“ Šoural se ke mně stařeckým krokem a nejistě vyrovnával kymácení vlnami rozhoupané paluby.

„Máme další živé.“ Jinou dírou, kterou už předtím Clayová vyřízla v horní části trupu, jsme zatím vytáhli čtyři členy posádky průzkumné lodi, ale jen jeden byl naživu.

Teď se *Tulák* líně pohupoval na mořské hladině a z vln vyčnívalo jenom několik čtverečních metrů jeho pláště. Jen metr od mých nohou dorážely na okraj trupu líné vlnky zbarvené slunečním světlem dooranžova. Zamnula jsem si čelo. Jak se tohle mohlo stát? *Tulák* prováděl průzkum, jestli je planeta vhodná ke kolonizaci. Jak se těm pitomcům podařilo přistát do oceánu a zatopit celou loď?

Moje záchranářská loď *Vrtošivá fena* parkovala pár set metrů východně. Visela ve vzduchu jako monstrózní bronzová kulka. Než se *Vrtošivá fena* připojila k Záchrannému sboru, bývala těžkým křižníkem třídy Dravec, patřícím jedné z nejmocnějších lidských frakcí, Konglomerátu. Osmdesát pět procent její hmotnosti tvořily motory. Proudnicový tvar jejího jinak hladkého trupu narušovaly závěsy zbraňových systémů, vypoukliny senzorů, hangáry dronů a prázdná raketová síla.

„Jak to jde, lodi?“ zeptala jsem se.

„Nepodařilo se mi obnovit primární osobnost *Tuláka*,“ pronesla *Vrtošivá fena* prostřednictvím implantátu v mém uchu. „Získala jsem přístup do jeho jádra, ale vypadá to, že si vymazal vyšší funkce.“

Zamračila jsem se. „Žádná černá skříňka? Proč by to dělal?“

„Podle poslední aktualizace stavu vinil z havárie sám sebe.“

Na obzoru se hromadily těžké mraky a hrozilo, že brzy zakryjí nízké, krvavé slunce. Mořský vítr mi cuchal vlasy. Přitáhla jsem si leteckou kombinézu těsněji k tělu a zapnula zip.

„Je to normální?“ Nikdy jsem neslyšela, že by osobnost lodi spáchala sebevraždu.

„To jsou ty průzkumné lodě,“ řekl *Vrtošivá fena* věčným tónem. „Jsou moc dlouho samy v prostoru, a pak jim z toho hrabe.“

Zadívala jsem se na vlny dorážející na téměř ponořený trup *Tuláka* a pokrčila rameny. Nic z toho nebyla naše věc. Měli jsme jen vyzvednout posádku, živou, nebo mrtvou, a dopravit ji zpátky na stanici Camrose. Až tohle bude hotové, přijdou další lidé, vyšetřovatelé a odhadci škod, aby se zabývali jednotlivými záležitostmi nehody.

„Co zbytek lodi?“ zeptala jsem se.

„Stále nabírá vodu. Odhaduji, že do úplného potopení zbývá maximálně patnáct minut.“

„Jaká je tady hloubka?“

„Patnáct set metrů. A kypí to tam životem.“

Nahlédla jsem přes okraj. Pod hladinou se míhaly rybovité stíny. Jejich boky se blyštěly jako stříbrné nože. V hlubině pod nimi se chvěly ještě větší stíny.

„Dobře.“

„Navíc se od východu blíží bouře. Bude tady sotva za deset minut.“

„Takže bychom asi měli vypadnout, co?“ Otočila jsem se k Alvě Clayové. „Slyšela jste něco z toho?“

Clayová měla dredy stažené mastným a otřepeným šátkem. Na rukou měla těžké pracovní rukavice, které jí chránily dlaně a zápěstí, ale paže měla holé, plné tetování, která si přinesla z inteligentních džunglí na Pelapatarnu, kde sloužila jako pěšák. V tmavých svářečských brýlích se odrážel jasný plamen hořáku, který svírala v rukou. Kde se plamen dotkl trupu, vyšlehly fontány jisker.

„Řežu tak rychle, jak dokážu.“

„Jestli si nechcete namočit nohy, řežte rychleji.“ I po tak dlouhé době mi její tetování lezla na nervy. Měla jsem svoje vlastní přízraky, ale nechávala jsem si je pro sebe. Nepotřebovala jsem je dávat celému světu na odiv.

Klepání z útrob zmrzačené lodi ustalo. Jestli lidé uvěznění uvnitř mají trochu rozumu, před plamenem hořáku se ukryli. Jakmile Clayová dokončí kruh, spadne dovnitř kus pláště o průměru padesáti centimetrů.

George Walker shodil z ramene zdravotnickou brašnu a začal rozkládat samonafukovací nosítka. V červenohnědém světle slunce dostávaly jeho řídnuocí, prošedivělé vlasy růžovou barvu. Na jeho odřené plastové boty cákala voda.

„Dávejte pozor,“ řekla jsem mu. „Nechodte moc blízko ke kraji. Nechce se mi vás vytahovat.“

Starý muž pobaveně přimhouřil oči. Myslel si, že si dělám zbytečné starosti. Už v době, kdy byla loď v armádě, ve flotile Konglomerátu, sloužil na palubě *Vrtošivé feny* jako zdravotnický důstojník a zůstal i poté, co byla vyřazena ze služby a převedena pod Záchranný sbor. Když jsem jako kapitánka nastoupila na *Vrtošivou fenu*, byl to on, kdo mě hned první den provedl po lodi a ukázal mi tajná zákoutí, cestičky a zkratky, které mohl znát jen někdo, kdo na lodi sloužil dlouhá léta. Podle všeho jsem mu připomínala jeho dceru, právničku, která žila na Zemi se dvěma dětmi a paralyzující hypotékou. Jednou jsem se s ní setkala během neplánované zastávky v Berlíně, ale žádnou podobnost jsem nepostřehla.

Ať starého muže vedlo cokoli k tomu, že k nám choval podobné city, bylo to mimo moje chápání.

„O mě si nedělejte starost, kapitánko,“ opáčil. „Hlavně nás odsud dostante dřív, než si tahle kraksna sedne na dno.“

V obavách jsem se zadívala k obzoru. Ty mraky se mi nelíbily. „Budu se snažit.“

Než Clayová dokončila řez, vrak zase o něco klesl a vlnky postoupily o půl metru. Vítr sílil. Věděli jsme, že závodíme s časem. Neměli jsme vybavení pro práci pod vodou. Jestli ty dva dostaneme ven, budou to poslední přeživší, než *Tulák* zahájí dlouhý a rychlý pád do tmy a ticha. Ostatním, pokud tam jsou, už nebude pomoci.

Udělali jsme, co bylo v našich silách.

Clayová vypnula autogen a odložila ho stranou. „Chcete mít tu čest, kapitánko?“

V dálce zaduněl hrom. Ty mraky tvořily okraj blížící se bouře. Obvod vyříznutého kruhu jantarově žhnul. Zvedla jsem pravou nohu a dupla doprostřed kruhu. Kov zapraštel a zaskřípal a vyříznutá část spadla do prostoru zalitého mořskou vodou. Chvilku jsme jen stály jako sochy a čekaly na pohyb, hlas, prostě cokoli. Pak Alva Clayová zaklela a nohama napřed se protáhla otvorem.

Za okamžik se s prskáním a hekáním vynořila. Jednou paží svírala kolem krku nějakého mladíka. Oba šlapali vodu, aby se udrželi na hladině.

Lehla jsem si na mokrou palubu, natáhla se dolů a s Walkerovou pomocí se mi podařilo dostat mladíka na světlo.

Překulili jsme ho na nosítka.

„Je zraněný?“

Nad palubou se přehnal poryv chladného větru. Walker mladíkovi zkontroloval pulz a mávnutím ruky mě odbyl. „Pokračujte, tohle je už moje práce.“

Nechala jsem ho skloněného nad nosítka a rychle se doplazila zpátky k otvoru. Nahnula jsem se až po ramena dovnitř a sledovala světlo baterky Clayové, které se v šeré vodě pode mnou míhalo sem a tam. Svými pohyby vířila spoustu drobných trosek. Viděla jsem předměty proplovající kuželem světla, které dovnitř dopadalo vyříznutým otvorem. Plastová vidlička, hřeben, prázdný hrnek, jedna bota...

Od obzoru se přihnalo další zadunění hromu.

Kdybychom měli víc času, poslala bych Clayové na pomoc dron. Takhle jsme jen museli spoléhat na štěstí.

Když se Clayová vynořila podruhé, lepily se jí mokré dredy k hlavě a někde ztratila svářečské brýle.

„Něco tam je.“ Vyšvihla se vzhůru a sevřela okraj otvoru. „Vytáhněte mě.“

Popadla jsem ji za zápěstí.

„Co to...?“

„Nedělám si prdel, Sally.“ Snažila se vysoukat ven sama. „Vytáhněte mě, sakra!“

Nehádala jsem se. Za ty tři roky, co jsem ji znala, jsem Clayovou ještě neviděla takhle vytřepanou. Zažila jsem ji napjatou, možná i neklidnou, ale ne opravdu *vyděšenou*. Zabrala jsem ze všech sil a vytáhla ji nahoru. Když byla napůl venku a mohla se vzepřít na loktech, natáhla jsem se a popadla ji za opasek s náradím. Trhla jsem vši silou a Clayová se přemýkla přese mě. Byla promočená a na rtech jsem cítila slanou vodu. Odkutálely jsme se stranou, posadily se a ztěžka oddechovaly. Mezi mraky tančily blesky a stále prudší vítr přinášel první dešťové kapky.

„Kde je ten druhý?“

Clayová ztěžka polkla a snažila se popadnout dech. „Pryč.“

Zvedla jsem se a zadívala se do temného otvoru. „Ale byli tam dva...“

„Něco ho dostalo.“

Sevřela si ramena.

„Co to bylo?“

„Nevím.“ Hruď se jí zdvíhala a klesala. „Ale bylo to veliké a rychlé.“ „Jako žralok?“ Jedna ze zatopených přechodových komor byla otevřená. Dovedla jsem si představit, že by se tudy do lodi protáhla nějaká velká ryba.

Clayová zavrtěla hlavou. „Ne. Ne, tohle mělo chapadla.“ Vstala, vytáhla pistoli a ucouvla od otvoru. Naposledy jsem se podívala do hlubin zatopené kajuty a pak jsem následovala jejího příkladu.

Oblohou se prohnala další salva hromů. Mraky sice byly od nás ještě celkem daleko, ale před nimi se hnala clona deště jako sliny stříkající z tlamy nějaké vzteklé příšery.

„Musíme odsud.“ Clayová mířila pistolí na díru v trupu a podle všeho očekávala, že se odtamtud vynoří nějaký mořský netvor. Byla vyděšená, a měla proč. Počasí se rychle horšilo a *Tulák* se nám mohl každým okamžikem potopit pod nohama. Čas se krátil a museli jsme evakuovat přeživší. Pronto.

Chtěla jsem *Vrtošivé feně* přikázat, ať pro nás pošle člun, ale v okamžiku, kdy jsem otevřela ústa, uslyšela jsem za sebou šplouchnutí a koutkem oka jsem zahlédla, jak něco oranžového mizí pod hladinou. Ve stejný okamžik se mi v uchu ozval alarm. *Vrtošivá fena* se dožadovala mé pozornosti. Clayová to slyšela také. Na okamžik se odvážíla spustit pohled z otvoru.

„Hele, kde je George?“ zeptala se se zmateným výrazem, který kopíroval chaos v mé hlavě.